

*Kristityn vapaus
En kristen människas frihet*

Aineistoa
kristittyjen yhteisen
ekumeenisen lähetyspyhän viettoon
11-12.10.2014
Material för
firandet av de kristnas gemensamma
ekumeniska missionshelg

Sisältö / Innehåll

Saatteeksi.....	3
Inledning	3
Viisas on vapaa.....	5
Mission som helande och fullhet.....	7
Mission as Healing and Wholeness.....	9
Ilosanoma kaikille	11
Rukouksia - Böner.....	13
Herran rukous, ekumeeninen sanamuoto	14

Työryhmä/Arbetsgruppen:

Brita Jern (SLN/FMR SLEF, lut.), Aimo Helminen (SVKN, adv.), Aino Nenola (SEN, ort.), Jari Portaankorva (SVKN, bapt.), isä Frans Voss (SEN/ERF, kat.)

Kirjoittajat/Skribenter:

Arto Antturi, Evankelisluterilainen kirkko, Ev.-luth. kyrkan

Grant S. White, Ortodoksinen kirkko, Ortodoxa kyrkan

Tino Varjola, Helluntaikirkko, Pingstkyrkan

Julkaisijat:

Suomen Ekumeeninen Neuvosto, SEN, www.ekumenia.fi

Suomen Lähetysneuvosto, SLN, www.lahetysneuvosto.fi

Suomen Vapaakristillinen neuvosto, SVKN, www.svkn.fi

**Ekumeeninen lähetyspyhä
11.-12.10.2014
Ekumenisk missionshelg**

Saatteeksi

Kristuksessa rakkaat sisaret ja veljet

Ekumeenista lähetyspyhää vietetään lokakuun toisena viikonvaihteena, 11.–12.10.2014. Lähetyspyhän teema on tänä vuonna evankelisluterilaisen kirkon sunnuntai aiheiden mukaisesti Kristityn vapaus.

Ekumeenisen lähetyspyhän teksteissä ja rukouksissa pohditaan kristityn viisautta, ilosanoman julistamisen keskeisyyttä kristitylle sekä elämää kirkon marginaalissa ja keskuksessa.

Ekumeeninen lähetyspyhä kutsuu meidät monien kysymysten äärelle. Millaisena näemme toinen toisemme? Millaisen arvon ja merkityksen annamme toinen toistemme todistukselle?

Ekumeeninen lähetyspyhä antaa mahdollisuuden syventää oman seurakunnan tuntemusta sisarkirkkojen lähetystyöstä. Se voi antaa meille uuden näkökulman ja innostuksen myös oman kirkkomme tekemään lähetystyöhön.

Yhdessä vietetty ekumeeninen lähetyspyhä on yksi tie kohti yhteistä lähetysidentiteettiämme. Se muistuttaa kristittyjen yhteisen todistuksen ja keskinäisen rauhan merkityksestä. Voimme todistaa vain siitä ilosanomasta, jonka myös jaamme keskenämme.

Ekumeenista lähetyspyhää voi viettää juuri sellaisella tavalla, joka kullekin kirkolle sopii. Se voi olla yhteinen Raamattu-meditaatio, sunnuntaijumalanpalvelus, toisesta perinteestä lainattu rukous, lähetyspiirin vierailu. Perinteinen tapa viettää ekumeenista lähetyspyhää on kutsua omaan kirkkoon saarnavieraaksi toisen sisarkirkon edustaja. On eri asia viettää oman kirkon lähetyspyhää kuin yhteistä ekumeenista lähetyspyhää.

Lähetystyön ytimessä on avoin kirkko. Onko se tänäkin vuonna niin avoin, että muistamme kutsua naapurin kylään?

Tästä aineistosta voitte käyttää sitä osaa, joka parhaiten sopii seurakuntaanne.

Siunattua ekumeenista lähetyspyhää!

Työryhmä

Inledning

Kära systrar och bröder i Kristus

Vi firar den ekumeniska missionshelgen den 11–12.10.2014. Temat för missionshelgen i år är enligt den evangelisk-lutherska kyrkans kyrkoår En kristen människas frihet.

I texterna och bönera för årets ekumeniska missionshelg reflekterar vi över den kristnes vishet, över att förkunnelsen av evangeliet är central för en kristen människa, samt över livet både i kyrkans marginaler och i dess centrum. Den ekumeniska missionshelgen ställer oss inför många olika frågor. Hur ser vi på varandra? Vilket värde och vilken betydelse tillmäter vi varandras vittnesbörd?

Den ekumeniska missionshelgen ger oss i vår egen församling möjlighet att bättre lära känna systerkyrkornas missionsarbete. Den kan också ge oss ett nytt perspektiv och en ny iver för vår egen kyrkas missionsarbete.

Att fira den ekumeniska missionshelgen är en väg till en gemensam missionsidentitet. Det påminner oss om vikten av de kristnas ömsesidiga vittnesbörd och betydelsen av inbördes fred. Vi kan endast vittna om det glada budskap, som vi också delar med varandra.

Den ekumeniska missionshelgen kan man fira just på det sätt som det passar bäst för varje kyrka. Det kan vara fråga om en gemensam bibelmeditation, en söndagsgudstjänst, en bön lånad från en annan tradition eller ett besök i en missionsgrupp. Det traditionella sättet att fira den gemensamma missionshelgen är att till sin egen kyrka kalla en predikande gäst från en systerkyrka. Det är skillnad på att fira den egna kyrkans missionshelg och på att fira en gemensam ekumenisk missionshelg.

I missionsarbetets kärna finns en öppen kyrka. Är den i år så öppen att vi vill bjuda in vår granne?

Bifogade material kan användas på sådant sätt som bäst passar i er församling.

Välsignad ekumenisk missionshelg!

Arbetsgruppen

Viisas on vapaa

Arto Antturi

Psalmi 119:97–104

*Kuinka rakastankaan sinun lakiasi!
Kaiken päivää minä sitä tutkin.
Sinun käskysi ovat alati ohjeenani,
ne tekevät minut vihollisiani viisaammaksi.
Olen oppineempi kuin kaikki opettajani,
kun tutkin sinun säädöksiäsi.
Olen viisaampi kuin kansan vanhimmat,
kun noudatan sinun säädöksiäsi.
Pahan poluille en jalallani astu,
minä tahdon totella sinun sanaasi.
Sinun päätöksistäsi en poikkeakaan syrjään,
sillä sinulta minä olen oppini saanut.
Miten suloiset ovatkaan sinun sanasi!
Ne maistuvat hunajaa makeammilta.
Sinun säädöksesi antavat minulle ymmärrystä.
Sen tähden minä vihaan kaikkia valheen teitä!*

Vapaus on moraalinen olotila. Mitä ihminen päättää vapaudellaan tehdä? Arkipäivänsä kasvottomalle työnantajalle myynyt työntekijä odottaa viikonloppua ja lomaa. Loma on oikeus ja kohtuus. Orjuutettu, vieraita tavoitteita toteuttava ihminen unelmoi vapaudesta omaksi hyväkseen. ”Rikas mies jos oisin, kaiken päivää laiskottelisin.”

Psalmissa 119 puhuu opettaja, joka ei halua kuulijoidensa tyytyvän hemmottelulomaan. Hän esittää vapaudelle ihanteen. Se on sydäntä polttavan rakkauden ja vapaaehtoisen sitoutumisen tie. Se on tie, jota kuljetaan kaikki päivät ja vähän yölläkin. Useimmat varmasti tuntevat kertomuksen kolmesta kivenhakkaajasta. Yksi inhosi raskasta työtään ja haaveili lottovoitosta. Toinen sietäi työtään, koska se toi hänelle ja perheelleen toimeentulon. Kolmas rakasti työtään, koska tiesi olevansa pieni, mutta tärkeä osa suuren katedraalin rakentamisessa. Psalmi 119 on jotain viimeksi mainitun kivenhakkaajan elämänasenteesta. Paavali on sisäistänyt tämän asenteen kirjoittaessaan korinttilaisille: ”Se, jonka Herra on kutsunut orjana, on Herran vapauttama. Samoin se, jonka Herra on kutsunut vapaana, on Kristuksen orja.”

Jakeet 97–104 muodostavat aakkospsalmin m-säkeistön. Säkeistön teemana on viisaus, jonka Jumalan säädökset noudattajalleen antavat. Säädösten seuraaminen nostaa rukoilijan viisaudessa paitsi vihamiestensä, myös opettajiensa ja kansan vanhinten yläpuolelle. Väite ei ole röyhkeä, jos hyväksymme lähtökohdan. Kansan vanhimmilla ja opettajilla ei voi olla mitään muuta, parempaa viisautta. Pappaja, psykologeja ja poliitikkoja koskevat samat lainalaisuudet kuin kosmetologia ja kaupan kassaa. Kaikki viisaus on lähtöisin samasta lähteestä.

Meillä luterilaisilla on joskus tapana korostaa, että kirkolla ei ole mitään erityistä viisautta yhteiskunnallisissa ja taloudellisissa asioissa. Presidentinvaalien alla ajatus on muotoiltu siten, että on parempi saada presidentiksi viisas ateisti kuin hurskas typerys. Tällä tarkoitetaan: hurskaus ei voi korvata viisautta, hurskaus ei ole oikotie viisauteen, eikä viisaus ole vähemmän viisasta, vaikka sitä olisi suotu jumalankieltäjälle.

Kaikki me tunnistamme hurskaan typeryyden lajityypin. Hurskaat tyhmyrit ovat otollista ainesta kansantarinoille ja kaskuperinteelle. Vuoden 1992 raamatunkäännöksessäkin on luovuttu sanasta "hurskas". Ehkä se oli jo menettänyt myönteisen merkityksensä. Mutta onko mahdollista olla samaan aikaan sekä hurskas että viisas? Ehkä Psalmissa 119 onkin kysymys juuri siitä, osaammeko tunnistaa hurskasta viisautta. Onko sellaista?

Psalminkirjoittajan näkökulmasta kysymys on mieletön. Juuri se, että ihminen sitoutuu koko sydämeensä Jumalan säädöksiin (hurskaus), tekee hänestä muita viisaamman. Samalla hän tietää, että opettajat ja kansan vanhimmat – vihamiehistä puhumattakaan – eivät välttämättä noudata Herran säädöksiä. Siksi hän uskaltaa häpeilemättä nostaa päänsä heidän keskellään.

Ruotsalainen lääkäri Stefan Einhorn vakuutti kirjassaan *Aidosti kiltti* (Otava 2007), että typeryyteen, naiiviuteen ja yksinkertaisuuteen liitetyistä mielikuvi- ta huolimatta kiltteys kannattaa ja on hyväksi sekä itsellemme että muille. Kiltteys, josta hän puhuu, on eettistä viisautta, kykyä toimia oikein. Psalminkirjoit- taja vakuuttaa, että kokosydäminen Jumalan tahdon etsiminen tuottaa viisau- den, joka on paljon muiden ympärillä elävien ja toimivien ihmisten viisautta suurempi. Jos tällainen elämäntapa on mahdollinen, tunnistammeko keskel- lämme nämä viisaat? Arvostammeko heidän viisauttaan ja pyrimmekö itse sa- maan?

Isä, anna minulle enemmän sitä viisautta, joka toimii. Ja auta minua luopuma- an sellaisesta viisastelusta, joka estää minua toimimasta ja sinun tahtoasi ta- pahtumasta.

Pyhä Henki täytti Jeesuksen riemulla, ja hän sanoi: "Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, siitä, että olet salannut tämän järkeviltä ja viisailta, mutta olet ilmoittanut sen lapsenmielisille. Näin sinä, Isä, olet hyväksi nähnyt." (Luuk. 10:21)

Mission som helande och fullhet

Grant S. White

Ty Herren, er Gud, är gudarnas Gud och herrarnas Herre, den store Gud och fruktansvärde hjälte som aldrig är partisk och inte kan mutas, som ger den faderlöse och änkan deras rätt och som älskar invandraren och ger honom mat och kläder. (5 Mos 10:17-18)

Föräldralösa, änkor, invandrare – vad har dessa människor gemensamt? De lever alla i utkanten av sina samhällen, i en otrygg balans mellan överlevnad och undergång. Föräldralösa har förlorat de föräldrar som kunde ha gett dem den kärlek, hjälp och ledning de behöver för att växa och utvecklas till mogna och älskande vuxna. De lever oskyddade mot de krafter som riskerar lägga beslag på och förvränga deras unga liv.

På den tid Femte Moseboken författades kastades änkor vid sina makars död ut i ett ekonomiskt och socialt ingenmansland. Kvinnor i vårt samhälle definieras inte längre uteslutande av relationen till en manlig släkting. Men vi kan med "änka" i dag också inbegripa alla dem som stötts ut som en följd av att ha förlorat familj eller något annat sammanhållande nätverk. Också invandrare kan sakna en stödjande omgivning: de lever på en plats som anser dem inte höra hemma där, till vilken de inte är välkomna, som för dem är obekant och främmande. De har svårigheter att få det de behöver för att kunna leva som hela människor.

I utkanterna möter nedbrytande krafter. Brist på mat, kläder, skydd och medicinsk omvårdnad jämnar vägen för sjukdom och tidig död. Brist på vänner och ett socialt nätverk, brist på erkännande att man ens finns till, ett fall i samhällets sprickor. Sådana är de frätande syror som bryter ner den mentala hälsan och välmågan, som tär på själen och föder förtvivlan.

Utkanterna är helt visst dystra, nedbrytande platser. Vi undviker dem. Ändå tror vi på det goda budskap – ett budskap vi förkunnar för världen – att Gud finns i dessa utkanter, att Gud har kommit just för dem som befinner sig där. Den Gud vi tillber blev som en av oss och sökte sig till sin egen tids utkanter, till de sjuka, besatta, föraktade, förtvivilade, rentav till de döda, för att bota dem och väcka dem till liv.

Och mer än så. Skriften förkunnar, ja, på ett fulländat sätt förkunnar Guds Ord som blev kött att Gud föredrar de marginaliserade, de undanskuffade, dem som av sin omgivning har gjorts till intet. Finner vi det svårt att tro på detta goda budskap? Alldeles säkert, om vi är uppriktiga mot oss själva. Att Gud faktiskt föredrar de marginaliserade är inte lätt att svälja för oss som inte lever i periferin. Och tro inget annat än att vi i kyrkan här lever i centrum, inte i periferin. Vi har status, pengar, kontakter, anseende (till och med i ett sekulariserat samhälle som vårt).

Vi föreställer oss ofta missionen som det att lämna det centrum vi befinner oss i för att bege oss ut till en plats långt borta och där förkunna evangeliet för

människor som aldrig tidigare hört det. Problemet med detta tänkesätt är att det bortser från det sakförhållandet att mission har lika mycket att göra med kyrkan just här som med geografiskt avlägsna människor. Vi förkunnar ett budskap om helande för andra men bortser från det profetiska budskap som åtföljer Guds helande kärlek och som riktas till oss själva. Guds profetiska budskap dömer och helar oss i centrum genom att kalla oss till utkanterna. Det utmanar oss som kyrka att leva i större trohet till den Kristus vi förkunnar och tillber.

Det Guds helande budskap vi förkunnar inom missionen är med andra ord i lika hög grad riktat till oss själva som till dem vi i Kristi namn söker upp. Kanske vi föreställer oss att vi inom missionen beger oss till platser där Gud är frånvarande. Men när vi beger oss till utkanterna befinner vi oss i själva verket på en resa för att väl framme möta Gud och för att där höra vad Gud säger åt oss, lika mycket som vi själva är sända att förkunna Guds helande kärlek i Kristus.

Det är denna ömsesidighet i missionen som vi i kyrkan så ofta har bortsett från. Vi tror att vi inget har att höra, inget att lära oss från de människor vi tjänar inom missionen. Inget kunde vara mera fjärran från sanningen.

Det är inte ovanligt att höra missionärer som återvänt från sitt arbete utomlands säga att de på den plats de befunnit sig upplevde vad kyrkan egentligen handlar om, vad den borde vara. Detta är ett profetiskt ord från utkanterna riktat till oss som lever i centrum. Det innehåller också en fördömelse, så som varje profetia: vi i centrum gör inte genom vårt liv tillsammans synligt det liv i Kristus som kan upplevas i periferin. Vad bör vi lära oss, hur bör vi förändras, för att detta profetiska ord skall kunna bära frukt?

Fundera vidare:

- 1. Vad skulle det i konkreta termer innebära för din kyrka att leva i utkanterna av samhället i dag? Vilka risker skulle det medföra?*
- 2. Hur välkomnar din kyrka en invandrare till er gemenskap?*

Mission as Healing and Wholeness

Grant S. White

For the Lord your God is God of gods and Lord of lords, the great God, mighty and awesome, who is not partial and takes no bribe, who executes justice for the orphan and the widow, and who loves the strangers, providing them food and clothing. (Deuteronomy 10:17-18, NRSV)

Orphans, widows, strangers: what do these people have in common? They all live on the edges of their society, balanced precariously between survival and destruction. Orphans have lost the parents who might have given them the love, support, and direction they need to grow and develop into mature, loving adults. They live unprotected from the forces that would capture and warp their young lives.

Widows, in the time of the writing of the Book of Deuteronomy, would have been cast into economic and social limbo through the death of her husband. Although women in our society are no longer exclusively defined in relation to a male relative, perhaps we can think of the widow today as anyone who has been cast aside due to loss of family or other supportive social network. Strangers as well lack support: they live in a place that sees them as not belonging, not familiar, not welcomed, strange. They have problems getting what they need to live as whole human beings.

There are destructive forces out there on the margins. Lack of food, clothing, shelter, and medical care pave the road to illness and an early death. Lack of friends and social network, lack of acknowledgement that one even exists, a falling between the cracks of society: these are the acids that lead to destruction of mental health and well-being, to despair and corrosion of the soul.

To be sure, the edges are dark, destructive places. We avoid them. And yet, the good news we believe, the good news we proclaim to the world, is that God is there on the margins, that God has come especially for those on the edges. The God we worship became one of us and went to the margins of his time, to the sick, demon-possessed, despised, hopeless, even to the dead – healing them and raising them to life.

More than that, the Scriptures proclaim and, most fully and perfectly, the Word of God made flesh proclaims, that God prefers the marginalised, the shoved-aside, the ones made nothing of by those around them. Do we find that good news hard to believe? If we are honest with ourselves, most definitely. That God actually prefers those who are marginalized is not easy to swallow for us who don't live on the edges. And make no mistake about it: we in the church here live in the center, not the margins. We have status, money, connections, prestige (even in this secularised society).

We often think of missions in terms of going out from where we are in the center to someplace far away and proclaiming the Gospel to people who have not heard it before. The problem with this way of thinking about missions is that it

ignores the fact that missions have as much to do with the church right here as it does with peoples geographically distant from us. We proclaim a healing word to others, but ignore the prophetic word to us that comes with God's healing love. God's prophetic word judges and heals us in the center, calling us to the margins. It challenges us as church to live more faithfully to Christ whom we proclaim and worship.

In other words, the healing word of God we proclaim in missions is directed towards us as much as it is to those we seek out in Christ's name. We may think that in missions we are somehow going out towards the place where God is absent. But in reality, when we go to the margins, we journey to meet God there and to hear what God is saying to us there, as much as we are sent to proclaim God's healing love in Christ. It is this mutuality in mission that we in the church have so often ignored. We think we have nothing to hear, nothing to learn, from the people we serve through missions. Nothing could be further from the truth.

It is not uncommon to hear missionaries who have returned from their work abroad say that in the place they were they experienced what church is, what church ought to be. That is a prophetic word from the margins to us living in the center. It also contains a judgment, as does all prophecy: we in the center do not manifest in our life together that same life in Christ experienced on the edges. What can we learn, how do we need to change, in order for that word to bear fruit?

For Further Reflection:

- 1. What would it mean in concrete terms for your church to live in the margins of your society today? What risks would it involve?*
- 2. How does your church welcome the stranger in your midst?*

Ilosanoma kaikille

Tino Varjola

Otsikko on haastava: *Ilosanoma kaikille*. Onko sellainen mahdollista? Otsikkoa voisi vielä tarkentaa: Ilosanoma kaikille kansoille! Silloin on kysymys koko kristillisen kirkon perustehtävästä, Jeesuksen antamasta lähetyskäskystä.

Lähetyskäsky koskee koko kirkkoa

Jeesuksen antama lähetystehtävä annetaan viisi kertaa Uuden testamentin sivuilla. Se annetaan eri aikoina, ennen ylösnousemusta ja sen jälkeen, ja eri paikoissa, Jerusalemissa, Galileassa ja Öljymäellä sekä eri painotuksilla. Heramme halusi korostaa lähetystehtävän merkitystä ja tärkeyttä, joten se löytyy jokaisesta evankeliumista. Näin saamme kokonaisvaltaisemman kuvan, mistä ja millaisesta tehtävästä lähetyksessä on kysymys.

Lähetyskäsky on hyvin moniulotteinen

Millaisia korostuksia sitten oikein löydämme? Matteus korostaa toimintatapaa, opetuslapseuttamista (Matt. 28:18–20). Kansanlähetys on hyvin oivaltanut tämän omassa sloganissaan: "Evankelioikaa kansa evankelioimaan kansoja."

Matteus käyttää sanaa "ethnos" merkitsemään kansaa. Viime vuosien painopiste lähetystyössä onkin ollut niin sanotut saavuttamattomat kansat ja 10/40-ikkuna. Se muodostuu suorakulmaisesta alueesta 10. ja 40. leveysasteen välillä Länsi-Afrikasta ja ulottuu aina Itä-Aasiaan asti. Tällä alueella elää yli kolme miljardia ihmistä eli noin 90 prosenttia ihmisistä, joita evankeliumi ei ole vielä saavuttanut!

Saavuttamattomia kansoja on vielä yllättävän paljon. Heitä arvioidaan olevan kuudentuhannen kansanryhmän parissa. Se tarkoittaa sitä, että heidän kansassaan ei ole lainkaan kristittyjä tai kristillisiin seurakuntiin kuuluu vain pieni vähemmistö, yleisen määritelmän mukaan alle viisi prosenttia väestöstä. Jumala rakastaa kaikkia kansoja. Siksi ilosanoma kuuluu kaikille kansoille!

Markus puolestaan korostaa lähetystehtävän toimintalaajuutta: "kaikkein maailmaan" (Mark. 16:16–29). Evankeliumi kuuluu julistaa kaikessa maailmassa ja kaikille luoduille. Markus tuo esille myös iankaikkisuusnäkökulman: "ettei yksikään joutuisi kadotukseen". Kysymys on maailman tärkeimmästä asiasta, ihmisen iankaikkisuudesta. Jotkut kristityt ajattelevat, ettei kolmannen maailman ihmisiä saa häiritä. Heillä on oma kulttuuri ja uskonto. Antaa heidän olla rauhassa, niin hekin antavat meidän olla rauhassa. Emme voi kuitenkaan tuudittautua tähän ajatukseen, vaan Jeesuksen Sanan mukaan ilosanoma kuuluu kaikille!

Luukas korostaa lähetyskäskyn sanomaa, siis millaisen sanoman kanssa me olemme liikkeellä (Luuk. 24: 46–48). Se rakentuu Kristuksen kärsimyksen, ylösnousemuksen sekä sovituksen sanomaan. Saamme olla toivokeskeisen sanoman äärellä. Kirkkona emme saisi tinkiä sanomastamme, vaan pidämme sitä

arvokkaasti esillä. Jumala itse sitoutuu Sanaansa. Saamme iloisin mielin ja sydämin julistaa maailman iloisinta sanomaa: Teille on syntynyt Vapahtaja! Johannes kiinnittää huomiota mandaatteihin, siis valtuutuksiin (Joh. 20:20–21). Valtuudet antaa itse Jeesus Kristus. Valtuutuksien painopiste on julistaa syntien anteeksianto hänen sovitustyönsä tähden. Suomalaisessa kristillisyydessä vähättelemme liian usein itseämme. Ehkäpä siksi Johanneksen muistutus siitä, kenen asialla olemme, tuo tehtäväämme sitä varmuutta ja ryhtiä, jota tarvitsemme. Kysymys on sittenkin Jumalan lähetyksestä, Missio Deistä, jossa saamme olla mukana!

Mistä sitten voima lähetystehtävän toteuttamiseen?

Voivatko lähetystehtävän laajuus sekä haasteet tuntua niin suurilta, että ne mykistävät pienen ihmisen tai jopa musertavat? Ehkäpä juuri sen tähden Luukas kertoo Jeesuksen antavan toisen kerran lähetystehtävän, tällä kertaa Öljymäellä ylönousemuksensa jälkeen, juuri ennen taivaaseen astumista. Apostolien teoissa kerrotaan, mistä voima oikein tulee. "Vaan kun Pyhä Henki tulee teihin, niin te saatte voiman, ja te tulette olemaan minun opetuslapsiani sekä Jerusalemissa että koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin saakka" Apt. 1:8.

Jeesus korostaa Pyhän Hengen voiman saamista todistamiseen ja lähetystehtävän toteuttamiseen. Herramme ei halunnut taakoittaa opetuslapsiaan haasteella, joka olisi murtaanut heidät tai mahdottomuudellaan olisi masentanut heidän palvelutyönsä.

Jeesuksen antama lähetystehtävä on siis koko kristillisen kirkon ja seurakunnan perustehtävä. Lähetykskäsky muistuttaa meitä siitä. Kysymys on ilosanomasta, josta jokaisella yksilöllä ja kansalla on suuri etuoikeus päästä osalliseksi. Jumalan rakkaus ja osallisuus Jeesuksen sovintotyöstä kuuluu jokaiselle. Saamme ilolla olla mukana suorittamassa lähetystehtävää tässä suuressa Jumalan lähetyksessä. Kuuluuhan ilosanoma kaikille kansoille!

Kysymyksiä pohdittavaksi:

- 1. Miksi Jeesus antaa lähetyksäkäskyn Uudessa testamentissa peräti viisi kertaa?*
- 2. Mikä niistä koskettaa sinua kaikkein eniten?*
- 3. Kuinka voisimme saavuttaa saavuttamattomia kansoja täällä Suomessa?*
- 4. Onko lähetystehtävä vielä ajankohtainen? Perustele puolesta tai vastaan?*

Rukouksia

Jesus, vi ber för alla barn i världen som inte har mat eller kläder. Vi ber för dem som inte har en mamma eller pappa. Vi ber också för alla dem som inte fått höra om Jesus, som är barnens bästa vän. Vi ber att alla barn i alla länder skall få höra om Jesus. Vi ber att vi själva skall vara villiga att hjälpa till med att berätta för andra om Jesus. Vi tackar för att du lovat att vara med oss alla dagar tills tiden här tar slut. Vi tackar för att det är så att alla som känner dig Jesus, får komma till din himmel när livet här är slut. Amen.

Jeesus, rukoilemme kaikkien maailman lasten puolesta, joilla ei ole ruokaa eikä vaatteita. Rukoilemme niiden puolesta, joilla ei ole isää eikä äitiä. Rukoilemme niiden puolesta, jotka eivät ole kuulleet Jeesuksesta, lasten parhaasta ystävästä. Rukoilemme, että kaikkien maiden lapset saisivat kuulla Hänestä. Rukoilemme, että me kaikki olisimme halukkaita kertomaan muille Jeesuksesta. Kiitämme siitä, että olet luvannut olla kanssamme kaikkina päivinä maailman loppuun asti. Kiitämme siitä, että kaikki, jotka tuntevat sinut, saavat tulla luoksesi taivaaseen, kun elämä täällä loppuu. Aamen.

Oi Herrani, ota minun vapauteni, muistini, ymmärrykseni ja tahtoni. Sinä olet antanut minulle kaiken, mitä olen ja omistan. Minä luovutan kaiken sinun jumalallisen tahtosi haltuun, sinun käyttöösi. Anna minulle vain rakkautesi ja armonsi. Se on minulle kylliksi. Aamen.

(Loyolan pyhä Ignatius)

Getsemanen yhteysrukous

Menkäämme Jeesuksen kanssa Getsemanen puutarhaan ja muistakaamme hänen kuolemansa suurta tuskaa. Yhtykäämme hänen sydämensä sanomattomaan kärsimykseen. Osoittakaamme myötäkärsimystämme ja lohdutusta lähimmäisillemme, joissa hän yhä kärsii ahdistusta, nöyryytystä ja kipua maailman loppuun saakka. Hyvä Pelastajamme, pyydä taivaallista Isääsi lähettämään enkelinsä meidänkin luoksemme, jotta he vahvistaisivat meitä täyttämään elämässämme sen, mikä vielä puuttuu Sinun sovitustyöstäsi, Sinun ruumiisi hyväksi, joka on Kirkko. Aamen.

Lähimmäistemme puolesta

Taivaallinen Isä, rukoilemme sinun toivomuksesi mukaan kaikkien ihmisten puolesta, ystäviemme ja vihollistemme puolesta, kaikkien murheellisten, terveiden ja sairaiden lähimmäistemme puolesta, elävien ja kuolleiden puolesta. Sinulle uskomme kaiken työmme ja lepomme, ilomme ja surumme. Anna meidän tässä ajassa käyttää oikein sinun armoasi ja suo meidän tulevaisuudessa ikuisessa elämässä iloisesti kiittää ja ylistää sinua kaikkien vallittujesi seurassa. Tätä pyydämme Poikasi Jeesuksen Kristuksen kautta. Aamen.

(Pyhän Marian seurakunnan rukouskirjasta)

Herran rukous

Isä meidän, joka olet taivaissa.
Pyhitetty olkoon sinun nimesi.
Tulkoon sinun valtakuntasi.
Tapahtukoon sinun tahtosi
myös maan päällä niin kuin taivaassa.

Anna meille tänä päivänä
jokapäiväinen leipämme.
Ja anna meille anteeksi velkamme
niin kuin mekin annamme anteeksi
velallisillemme.

Äläkä saata meitä kiusaukseen,
vaan päästä meidät pahasta.
Sillä sinun on valtakunta ja voima
ja kunnia iankaikkisesti.
Aamen.

Suomen Ekumeenisen Neuvoston 1.2.1973 hyväksymä ekumeeninen sanamuoto

Herrens bön - ekumenisk översättning

Vår Fader, du som är i himlen.
Låt ditt namn bli helgat.
Låt ditt rike komma.
Låt din vilja ske,
på jorden så som i himlen.

Ge oss idag det bröd vi behöver.
Och förlåt oss våra skulder,
liksom vi har förlåtit dem
som står i skuld till oss.

Och utsätt oss inte för prövning,
utan rädda oss från det onda.
Ditt är riket, din är makten
och äran, i evighet.
Amen.

Svenska kyrkan 1996